

Memòries empordaneses

MANEL CASTAÑO

Encara que avui dia la barreja de gèneres i la difuminació dels seus límits provoquen un cert engrescament, de seguida es veu que el conjunt de textos que componen *Escafarlata d'Empordà* hauria pogut donar lloc almenys a un parell de llibres molt més consistents cada un. Bàsicament són unes memòries, escrites a batzegades, en fragments més que no pas en capítols, sense cap fil conductor que les desenvolupi. I per entremig hi apareixen poemes, mig cançó de taverna, mig provatura avantguardista, que no és que no tinguin la seva gràcia però hi fan més nosa que servei; igualment com tanta cita i tant de joc de paraules gratuït. El que li surt bé a Adrià Pujol, nat a Begur el 1974 i resident a Barcelo-

na —però amb un lligam intens amb la terra natal: «ara tinc segona residència al meu país de naixement»—, és la prosa eixuta, contundent i precisa amb què narra les anècdotes de la seva joventut empordanesa. La gràcia amb què les explica i l'excel·lent naturalitat de la seva llengua, que inclou un hàbil maneig de dialectalismes i de la parla quotidiana, el converteixen en un narrador de primera magnitud. Fins a quin punt obeeixen a una realitat biogràfica o hi ha intervingut la imaginació, no incumbeix al lector de literatura; el que compta és el retrat d'un temps, grosso modo els anys noranta i una mica més, en pobles i amb personatges, si més no alguns, perfectament recognoscibles. Un retrat d'aquesta gran font de literatura que és l'Empordà, fet

ADRIÀ PUJOL CRUELLES

Escafarlata d'Empordà

Edicions Sidillà

La Bisbal d'Empordà, 2012 -184 p.

amb una mirada que combina la fredor de l'antropòleg i la passió dels «enyoradissos de necessitat».

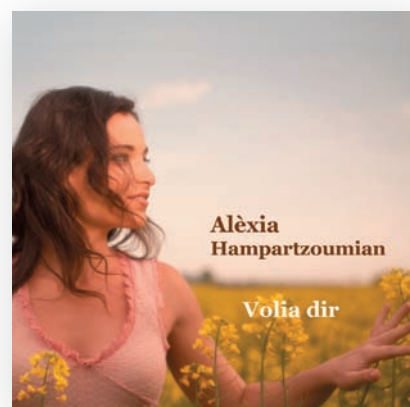
Sense barreres ni fronteres

XEVI CASTILLON

«No vull barreres, no vull fronteres que em treguin les ganes de volar», canta Alèxia Hampartzoumian Ramió a la cançó que obre i bateja el seu primer disc, *Volia dir*. És una poètica declaració d'intencions per part d'aquesta «francesa de la Provença i catalana de l'Escala», amb un primer cognom que, clarament, no procedeix de cap d'aquests dos llocs, sinó de la terra dels seus avantpassats per línia paterna, l'euroasiàtica i molt castigada Armènia. Aquesta barreja genètica i cultural fa d'Alèxia una exòtica raresa en el nostre panorama musical, on acaba d'irrompre amb força als 26 anys, amb un disc de pop melòdic i delicat, compost i cantat per ella majoritàriament en català, tot i que tres dels temes tenen també versió en francès i hi ha una cloenda en anglès, l'optimista *Share love*, que va sonar molt gràcies a un

anunci de pizzes de Casa Tarradellas. La producció artística, els arranjaments i bona part del treball instrumental han anat a càrrec de Jordi Armengol, conegut sobretot per la seva tasca com a guitarrista i productor de Lluís Llach. Curiosament, l'Alèxia va començar a fer concerts amb un repertori de versions de Llach i Brel, entre altres clàssics marcats per la seva doble o gairebé triple nacionalitat cultural i emocional.

Alèxia, que de petita venia de vacances a l'Escala i ara hi viu, es mostra en les catorze cançons que inclou *Volia dir* com una compositora molt solvent de balades i cançons pop de tall clàssic, interpretades apassionadament amb una veu que sona al mateix temps propera i completament diferent a les d'altres cantants catalanes en actiu: una veu amb un suau accent indefinible que pot assolir registres èpics per can-

ALÈXIA HAMPARTZOUMIAN

Volia dir

2011, DISCMEDI

DVD

tar a la utopia i als somnis possibles, en cançons com ara *Imaginant*, *Així, allà* i *Colors*. Armènia també és present en el disc a través del so evocador del *duduk*, una flauta que dona tonalitats realment singulars a cançons com ara *La passió*, un autèntic punt de trobada entre Occident i Orient, entre la tradició i la modernitat, com la veu d'Alèxia Hampartzoumian Ramió, tan jove i experimentada alhora. Un bon equilibri.